

- «Μα καλά! Δεν ξέρεις τον Patrick Lee Fermor;»

Με κεραυνόπληξε η μήτηρ την ώρα που με περιέργεια ξεφύλλιζα το έργο του «Ρούμελη» (Roumeli

–
Travels
in

northern
Greece
, Κέδρος
)
και με αφέλεια ερώτ
ησα:

- □ □ - «Ποιος είναι αυτός ρε Μάνα»;

Πλήρης ήταν η άγνοιά μου για τον συγγραφέα, περιηγητή, ερευνητή και έτσι κάπως
άκομψα, έφθασε η ώρα να τον γνωρίσω.

Ο συγγραφέας αποτελεί κλασσική περίπτωση Βρετανού (με αγγλικές και ιρλανδέζικες
ρίζες) που έχει αναγάγει την περιπέτεια και την περιήγηση σε υπέρτατη αρχή και αξία
συνδυασμένη όμως με μια ευρεία πνευματική βάση.

Τα τυπικά του προσόντα ως αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας των Αθηνών, τα διάφορα
διεθνή βραβεία του για το λογοτεχνικό του έργο, ακόμα και τα πολεμικά του παράσημα,
ίσως να μην έχουν τόση αξία όσο η ίδια του η ζωή υπερπλήρης από εικόνες, μεστή από
περιπέτειες, υπερφορτωμένη από εμπειρίες.

Ο P. L. Fermor γεννήθηκε το 1915, ζει στην Μεσσηνιακή Μάνη, σε σπίτι που σχεδίασε και
κατασκεύασε ο ίδιος και αποτελεί
ένα
v
από τους ελάχιστους ζωντανούς, σημαντικούς κρίκους με το παρελθόν.

Με επτά κεφάλαια και δύο επίμετρα, ο συγγραφέας επιχειρεί να μας μεταφέρει εικόνες του
τόπου μας. Σε αντίθεση με αυτά που οι περισσότεροι έχουμε συνηθίσει σε αντίστοιχα
πονήματα, η γραφή του είναι δύσκολη, συμπυκνωμένη και δεν διαβάζεται εύκολα. Υποθέτω
ότι η μεταφράστρια (Λίνα Κασδάγλη) θα κόπιασε αρκετά για να αποδώσει το περιεχόμενο,
όσο πιο πιστά γινόταν στα Ελληνικά.

Τα νοήματά του είναι σύνθετα, οι περιγραφές του ακριβείς, ο λόγος του πολύπλοκος. Κανείς δεν μπορεί να τον κατηγορήσει ότι δεν γνωρίζει τον τόπο ή διαχειρίζεται επιφανειακά τις εντυπώσεις του. Τουναντίον.

Το μυαλό του είναι εύστροφο, οι παρατηρήσεις του πετυχημένες και η έκφρασή του ενδιαφέρουσα.

Η αλήθεια είναι ότι ένοιωσα ένα είδος τύψεων που αγνοούσα την ύπαρξη του. Από την άλλη αν συγκέντρωνα τις τύψεις για αυτά που δεν γνωρίζω έπρεπε να είχα αυτοκτονήσει προ πολλού.

Κρατώντας στο προσκήνιο τη γλυκιά μητρική προσβολή περί της αγνοίας του Fermor, την οποία βεβαίως φροντίζω με την ανάγνωση του «Ρούμελη» να απαλύνω, ανέμενα τη στιγμή της γλυκύτερης εκδίκησης
,
η οποία και
δεν άργησε να έρθει.

Κομίζοντας, κατά τη συνήθειά της, αποκόμματα του ημερήσιου τύπου με σκοπό την ενημέρωσή μου, υπέπεσε στο ...ολίσθημα να μου κάνει λόγο για ένα από αυτά
,
το οποίον αναφερόταν στο περίφημο ταξίδι του «Ματαρόα» τον μακρινό, απάνθρωπο Δεκέμβρη του '45 απ' ό τον Πειραιά, στον Τάραντα
.

Φορτωμένο με 200 Ελληνικές ψυχές, σαλπάρισε από το κολαστήριο της σπαρασσόμενης Αθήνας, έφθασε στον Τάραντα και από εκεί με άλλα μέσα οι νέοι ταξιδιώτες (όλοι μεταξύ 20 και ετών) έφθασαν μέσω Ιταλίας και Ελβετίας στο Παρίσι . Σχεδόν όλοι τους επίσης ξεχώρισαν αργότερα

,
για τις επιδόσεις τους στη διανόηση
και αποτέλεσαν τον εκτός Ελλάδας πυρήνα της Ελληνικής διανόησης!

Το ταξίδι εκείνου το βαποριού («Ματαρόα» στα πολυνησιακά σημαίνει η γυναίκα με τα
μεγάλα μάτια) θα οδηγούσε μι

σό αιώνα
αργότερα τ

ο
ν Κορνήλιο Καστοριάδη (ανάμεσα στους επιβάτες και αυτός) να

το
χαρακτηρίσει

ι
ως:

«ιστορικό γεγονός στην πορεία της νεότερης Ελλάδας που κάποτε πρέπει να γραφτεί».
- «Μα καλά! Δεν ξέρεις την ιστορία με το Ματαρόα; Ειδικά εσύ που τάζησες;»
της είπα με το αντίστοιχο (δήθεν) υπεροπτικό ύφος. Εε! της το χρεωστούσα!

αναρτήθηκε και στο wmotors.gr